

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 373

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 aprilie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 615 din 21 noiembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia”	2–5
Decizia nr. 616 din 21 noiembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „în cursul judecătii”	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
621/1.227/1.028/129/20.637. — Ordin al ministrului finanțelor, al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, al ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului, al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale și al ministrului cercetării, inovării și digitalizării privind aprobarea Procedurii de implementare a Programului IMM PLUS pentru componentele IMM ROMÂNIA PLUS, AGRO PLUS, IMM PROD PLUS, CONSTRUCT PLUS și INNOVATION PLUS	9
2.262. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 902/2018 pentru aprobarea Regulilor de aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate în cadrul Programului „Provocări în sănătatea publică la nivel european” finanțat prin Mecanismul financiar al Spațiului Economic European 2014—2021.....	10–12
4.067. — Ordin al ministrului educației pentru aprobarea Metodologiei privind finanțarea cercetării științifice universitare din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat în anul 2024	13–15
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA	
10/2CN. — Decizie pentru completarea anexei nr. 3 la Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România nr. 16/2CN/2021 privind reglementarea sistemului de educație medicală continuă pentru medicii stomatologi, a criteriilor și normelor de acreditare a furnizorilor de educație medicală continuă și a lectorilor, precum și a procedurilor de evaluare și creditare a formelor de educație medicală continuă adresate medicilor stomatologi	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 615

din 21 noiembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia”

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Nelu Șerban în Dosarul nr. 3.202/233/2020/a1.4 al Tribunalului Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 548D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a solicitat soluționarea în lipsă a acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere deciziile Curții Constituționale nr. 325 din 9 mai 2017 și nr. 99 din 25 februarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 aprilie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.202/233/2020/a1.4, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Nelu Șerban cu ocazia soluționării contestației formulate de parchet împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară de la judecătoria prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar față de autorul excepției, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal și viol.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că, prin analiza criteriilor prevăzute de art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, care privesc „*evaluarea gravității faptei*”, respectiv „*modul și circumstanțele de producere a faptei*”, de către judecător, în faza camerei preliminare, cu ocazia verificării legalității și temeiniciei unor măsuri preventive, se ajunge la o poziționare a judecătorului de partea acuzării, obligându-l, astfel, să nu mai fie imparțial la momentul soluționării fondului cauzei. De asemenea, susține

că evaluarea gravității faptei este un proces intelectual ce trebuie să aibă loc la momentul individualizării pedepsei, nicidecum la momentul prelungirii unei măsuri preventive.

6. **Tribunalul Galați — Secția penală** apreciază că cele două criterii indicate în cuprinsul dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, în vederea evaluării stării de pericol pentru ordinea publică, întrunesc exigențele impuse de un proces echitabil, inclusiv cea referitoare la necesitatea respectării prezumției de nevinovăție. Reține, în acest sens, că starea de pericol pentru ordinea publică nu poate fi evaluată doar la nivel abstract, în raport cu natura infracțiunii și limitele de pedeapsă prevăzute de legiuitor, ci trebuie analizată *in concreto*, în funcție de circumstanțele concrete ale săvârșirii faptei și de circumstanțele personale ale inculpatului. În acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în această etapă procesuală, analiza efectuată de judecător descrie un stadiu al suspiciunii, iar nu o constatare a vinovăției. Arată că elementele de fapt și de drept ce trebuie examinate și analizate în cazul măsurilor preventive nu sunt aceleași cu cele care trebuie examinate și care fundamentează faptele și vinovăția inculpatului în urma cercetării judecătorești și care constituie obiect al judecății. Reține că, în cazul măsurii arestării preventive, se examinează probele care justifică suspiciunea rezonabilă de comitere a faptelor reglementate de legea penală, precum și incidența cazurilor de arestare preventivă prevăzute de art. 223 din Codul de procedură penală, care nu înfrâng prezumția de nevinovăție. Concilierea dintre existența și aplicarea măsurilor preventive privative de libertate și recunoașterea și prezența perpetuă a prezumției de nevinovăție pe tot parcursul procesului penal se realizează prin observarea dinamică a acesteia din urmă, a modului în care, dintr-o noțiune abstractă cu valoare de garanție a drepturilor fundamentale ale individului, aceasta capătă substanță pe măsura derulării procesului penal.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, în acord cu opinia formulată de instanța de judecată, reține că evaluarea stării de pericol pentru ordinea publică nu poate fi realizată de către instanță doar la nivel abstract, în raport exclusiv cu natura infracțiunii și limitele de pedeapsă prevăzute de legiuitor, ci trebuie efectuată o analiză *in concreto*, în funcție de circumstanțele concrete ale săvârșirii faptei (circumstanțe reale) și de cele personale ale inculpatului. Observă, totodată, că s-a stabilit, pe cale jurisprudențială, că aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui caz, pentru a vedea în ce măsură „există indicii precise cu privire la un interes public real care, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție, are o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în

stare de libertate” (hotărârile din 6 aprilie 2000, respectiv 27 iunie 1968, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Labita împotriva Italiei* și *Neumeister împotriva Austriei*). Totodată, invocă considerente ale deciziilor Curții Constituționale nr. 325 din 9 mai 2017 și nr. 99 din 25 februarie 2020. Apreciază că cele statuate de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 99 din 25 februarie 2020, cu privire la analiza *in concreto* realizată cu ocazia prelungirii unei măsuri preventive de către judecătorul de drepturi și libertăți, se aplică *mutatis mutandis* și în cazul menținerii/înlocuirii/revocării dispuse de către judecătorul de cameră preliminară în cursul procedurilor de verificare a legalității și temeiniciei măsurilor preventive. În ceea ce privește presupusa incompatibilitate a judecătorului de cameră preliminară de a mai soluționa, ulterior, fondul cauzei, menționează că acesta, în cursul procedurilor de verificare a legalității și temeiniciei măsurilor preventive, nu se pronunță asupra vinovăției inculpatului, aspect care să conducă la o încălcare a prezumției de nevinovăție. Judecătorul de cameră preliminară, la fel ca judecătorul de drepturi și libertăți (în cazul luării ori prelungirii măsurilor preventive), va realiza o evaluare provizorie a probelor de la dosar, în vederea stabilirii existenței sau nu a unei suspiciuni rezonabile cu privire la comiterea unei infracțiuni, precum și cu privire la existența unei stări de pericol pentru ordinea publică. În ceea ce privește noțiunea de „suspiciune rezonabilă”, în absența unei definiții ori a unor criterii de stabilire a acestui caracter rezonabil, care să fie prevăzute de Codul de procedură penală, ea trebuie interpretată în sensul dat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la existența unor date, a unor informații care să convingă un observator obiectiv și imparțial că este posibil ca persoana cercetată să fi săvârșit infracțiunea de care este acuzată. Aceste date nu trebuie să aibă aceeași forță ca cele necesare pentru a justifica o condamnare sau pentru a formula o acuzare, nefiind necesar ca persoana să fie, într-un final, și acuzată sau trimisă în judecată. Scopul arestării este să se continue cercetările, urmând să se confirme sau să se infirme motivele care constituie temei al arestării.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală. Prin notele scrise, autorul excepției de neconstituționalitate formulează critici de neconstituționalitate cu referire la sintagmele „*evaluarea gravității faptei*”, respectiv „*modul și circumstanțele de producere a faptei*”. Prin urmare, Curtea reține ca obiect al excepției de constituționalitate dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia*”. În cauză, instanța de judecată a aplicat norma de drept procedural prevăzută de art. 223 alin. (2), în forma în vigoare la data sesizării Curții Constituționale, astfel cum a fost modificată de art. 29 pct. 1 din capitolul VI al Legii nr. 49/2018 privind precursorii de explozivi, precum și pentru modificarea și completarea unor acte

normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 2 martie 2018. Având însă în vedere criticile de neconstituționalitate, ce privesc doar sintagma „*evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia*”, care se regăsea în forma inițială a normei procesual penale la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, și care nu a fost modificată prin intervențiile legislative succesive ulterioare, Curtea se va pronunța asupra soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea în vigoare la data soluționării prezentei excepții de neconstituționalitate. Prin urmare, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. VIII pct. 7 din Legea nr. 219/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 104/2008 privind prevenirea și combaterea producerii și traficului ilicit de substanțe dopante cu grad mare de risc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 28 iulie 2021. Textul de lege are următorul cuprins: „(2) *Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă, din probe, rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune [...] și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.*”

12. În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și ale art. 124 alin. (2) și (3) privind înfăptuirea justiției, cât și prevederile art. 6 paragrafele 1 și 2 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual penal cu caracter de constrângere, prin care suspectul sau inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite activități care s-ar răsfrânge negativ asupra desfășurării procesului penal sau asupra scopului acestuia. Întrucât prin luarea măsurilor preventive se aduce atingere dreptului fundamental al inviolabilității persoanei, așadar, libertății individuale, atât legislația națională (Codul de procedură penală și art. 23 din Constituție), cât și cea europeană (art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) au instituit o serie de garanții procesuale care să prevină abuzul și arbitrarul în luarea, menținerea, prelungirea și confirmarea acestor garanții transpuse în numeroase condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ. De altfel, legea procesual penală în vigoare prevede posibilitatea luării unor măsuri privative sau restrictive de libertate „*doar în cazurile și în condițiile prevăzute de lege*” [art. 9 alin. (2)].

14. Scopul și condițiile generale pentru luarea măsurilor preventive sunt reglementate prin dispozițiile art. 202 din Codul de procedură penală care sunt aplicabile indiferent de măsura preventivă ce se instituie, condițiile specifice de luare a fiecărei măsuri și procedura de urmat, conținutul și efectele dispunerii lor fiind reglementate prin norme procesual penale cu caracter special cuprinse în secțiunile a 2-a (*Reținerea*), a 3-a (*Controlul judiciar*), a 4-a (*Controlul judiciar pe cauziune*), a 5-a (*Arestul la domiciliu*) și a 6-a (*Arestarea preventivă*) ale capitolului privind măsurile preventive. Totodată, noul Cod de procedură penală stabilește obligația organului judiciar ca, la alegerea măsurii preventive, să analizeze cumulativ următoarele condiții generale: să existe probe sau indicii temeinice din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit

o infracțiune [art. 202 alin. (1)], măsura aleasă să fie proporțională cu gravitatea acuzației [art. 202 alin. (3)], măsura preventivă să fie necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia [art. 202 alin. (3)] — condiția necesității măsurilor privative sau restrictive de libertate fiind exprimată sub condiția caracterului excepțional al acestora [art. 9 alin. (2)] — și să nu existe, la momentul dispunerii, confirmării, prelungirii sau menținerii măsurii preventive, vreo cauză care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

15. De asemenea, potrivit art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi dispuse doar în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Așadar, luarea măsurilor preventive este condiționată de existența cel puțin a unuia dintre scopurile enumerate anterior, prin aceasta fiind subliniat caracterul preventiv pe care aceste măsuri trebuie să îl aibă în cursul procesului penal. Totodată, existența unuia dintre scopurile menționate se impune să fie verificată atât la momentul luării măsurii preventive, cât și atunci când se dispune confirmarea, prelungirea, înlocuirea, revocarea sau, după caz, menținerea unei astfel de măsuri. Prin scopul măsurii preventive se înțelege ce pericol anume trebuie să fie preîntâmpinat sau înlăturat, organul judiciar având obligația să aleagă măsura potrivită și suficientă pentru atingerea aceluia scop.

16. Cu privire la măsura arestării preventive, Curtea reține că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 decembrie 1979, pronunțată în Cauza *Schiesser împotriva Elveției*, paragraful 31, s-a statuat că magistratul (împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare) care soluționează cauze privind persoane arestate sau deținute preventiv, la care se referă dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenție, trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv: (i) independența față de executiv și de părți; (ii) o exigență de procedură, respectiv magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa; și (iii) o exigență de fond, și anume competența de a examina circumstanțele ce impun sau nu detenția și pe aceea de a se pronunța, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate. Deși paragraful 3 al art. 5 din Convenție folosește două noțiuni, respectiv „judecător” și „magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare”, în economia textului acestuia au aceleași atribuții, aceeași competență, respectiv controlul judiciar, exercitat „de îndată” asupra arestării sau deținerii unei persoane, în condițiile art. 5 paragraful 1 lit. c), și, astfel, asigurarea înlăturării arbitrarului cu privire la punerea în valoare a dreptului fundamental la libertate și siguranță apărut de Convenție.

17. Cât privește prima condiție, respectiv independența față de executiv și de părți, instanța de la Strasbourg a stabilit că independența și imparțialitatea magistratului în faza de urmărire penală se apreciază în funcție de competența acestuia. În dreptul intern, competența judecătorului de drepturi și libertăți este reglementată în art. 53 din Codul de procedură penală, care stabilește că acesta este judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia, soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestațiile sau orice alte sesizări privind, printre altele, măsurile preventive. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 3 din Codul de procedură penală, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, în faza de urmărire penală, este separată de celelalte funcții judiciare și, totodată, este

incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, asupra actelor și măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, dispunând judecătorul desemnat cu atribuții în acest sens. De asemenea, potrivit art. 203 alin. (3) din același cod, măsurile preventive prevăzute de art. 202 alin. (4) lit. d) și e) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar, cât privește măsura arestării preventive, aceasta poate fi dispusă, în cursul urmăririi penale, doar la propunerea motivată a procurorului de caz, propunere care se înaintează spre competență soluționare judecătorului de drepturi și libertăți de la una dintre următoarele instanțe: instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de reținere; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea [art. 224 alin. (2) din Codul de procedură penală]. De altfel, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”.

18. Cât privește cea de-a doua condiție stabilită, de asemenea, pe cale jurisprudențială, de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în interpretarea art. 5 paragraful 3 din Convenție, respectiv aceea ca magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, Curtea observă că aceasta este reglementată în dreptul intern prin normele procesual penale ale art. 225 alin. (4), (7) și (8), care stabilesc că soluționarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezența inculpatului, în afară de cazul când acesta lipsește nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în fața judecătorului. Judecătorul de drepturi și libertăți îl audiază pe inculpatul prezent în legătură cu fapta de care este acuzat și cu motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror, iar înainte de a proceda la ascultarea inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți îi aduce la cunoștință infracțiunea de care este acuzat și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa.

19. În ceea ce privește a treia condiție pe care judecătorul trebuie să o îndeplinească, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv competența să examineze circumstanțele care impun sau nu detenția și să se pronunțe, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate, Curtea constată că art. 223 din Codul de procedură penală, care stabilește condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, prevede faptul că această măsură privativă de libertate poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre situațiile prevăzute la lit. a)—d) ale alin. (1) al art. 223 din același cod. Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit una dintre infracțiunile enumerate la alin. (2) al art. 223 din Codul de procedură penală pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare, cumulativ cu condiția ca, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, să se constate că privarea sa de libertate

este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Toate aceste condiții prevăzute de normele procesual penale sunt apreciate de către judecătorul de drepturi și libertăți, care, potrivit art. 226 și 227 din Codul de procedură penală, poate admite propunerea procurorului și dispune arestarea preventivă a inculpatului, prin încheiere motivată, ori poate respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut. În baza încheierii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți de la prima instanță sau, după caz, de la instanța ierarhic superioară emite de îndată mandatul de arestare preventivă (art. 230 din Codul de procedură penală), iar, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, arestarea preventivă se execută numai în baza mandatului de arestare preventivă, emis potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

20. Analizând ultima condiție menționată, judecătorul reține că există „pericol pentru ordinea publică” atunci când este posibil să se producă o încălcare a regulilor de conviețuire socială, vizând toate valorile sociale ocrotite prin normele legii penale în vigoare, ca urmare a unei reacții declanșate de faptă sau ca urmare a unei activități ulterioare a infractorului. Criteriile necesare pentru a se putea reține existența/inexistența „stării de pericol pentru ordinea publică” sunt reglementate expres de dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală și constau, astfel cum Curtea a reținut anterior, în gravitatea faptei, modul și circumstanțele de comitere a acesteia, anturajul și mediul din care provine inculpatul, antecedentele penale și alte împrejurări referitoare la persoana inculpatului. Aplicând aceste criterii la situația de fapt din cauza penală, judecătorul reține gravitatea faptelor de care sunt acuzați inculpații, pe care o deduce, de asemenea, din natura infracțiunii. Curtea constată că sintagma „pericol pentru ordinea publică” desemnează o stare de fapt, și nu un fapt, ce ar putea periclita în viitor relațiile sociale referitoare la suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, la persoană, drepturile și libertățile acesteia, la proprietate (detenția și posesia bunurilor mobile și imobile), precum și întreaga ordine de drept. În ceea ce privește circumstanțele reale ale săvârșirii faptelor, judecătorul va reține, din probatoriul administrat, dacă rezultă suficiente elemente de

fapt pentru a putea presupune că inculpatul se face vinovat de săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa. Inculpatul nu este considerat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, ci se constată numai că există probe cu privire la suspiciunea săvârșirii unei infracțiuni de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal, astfel cum prevede și art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că normele procesual penale ce reglementează scopul și condițiile generale de aplicare a măsurilor preventive, respectiv condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, cât privește sintagma „*evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia*”, sunt în deplin acord cu dispozițiile constituționale invocate de autor. De altfel, normele constituționale ale art. 23 alin. (9) și (10) arată că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie, dacă motivele măsurii arestării au dispărut, persoanei arestate rezervându-i-se, pe de altă parte, chiar dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, astfel cum s-a dispus în cauză.

22. Totodată, cu privire la prelungirea arestării preventive, Curtea reține jurisprudența instanței de la Strasbourg potrivit căreia instanțele care se pronunță cu privire la posibilitatea menținerii reclamantului în arest preventiv trebuie să examineze toate elementele relevante concrete care sunt în măsură să confirme existența necesității acestei măsuri (Hotărârea din 8 iunie 1995, pronunțată în *Cauza Mansur împotriva Turciei*, paragrafele 55—56). De asemenea, prin Hotărârea din 7 aprilie 2009, pronunțată în *Cauza Tiron împotriva României*, paragraful 38, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în *Cauza Smirnova împotriva Rusiei*, paragraful 61, instanța europeană a statuat asupra necesității de a identifica indicii concrete care să justifice necesitatea menținerii privării de libertate, indicii care fac ca interesul public să prevaleze asupra prezumției de nevinovăție a inculpatului și a dreptului fundamental la libertatea individuală a celui arestat. Astfel, Curtea europeană a reamintit că nu se poate face o evaluare abstractă a caracterului rezonabil al duratei unei detenții (Hotărârea din 6 noiembrie 2007, pronunțată în *Cauza Patsuria împotriva Georgiei*, paragraful 62) și că acesta trebuie examinat în fiecare caz, ținând seama de condițiile concrete.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Nelu Șerban în Dosarul nr. 3.202/233/2020/a1.4 al Tribunalului Galați — Secția penală și constată că dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia*”, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 616

din 21 noiembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „în cursul judecății”

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gino-Mario Iorgulescu în Dosarul nr. 4.406/3/2020* al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 631D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că în cauză sunt criticate dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală și pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate având ca obiect normele procesual penale menționate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 mai 2020, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din 25 mai 2020, pronunțate în Dosarul nr. 4.406/3/2020*, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Gino-Mario Iorgulescu cu ocazia soluționării de către judecătorul de drepturi și libertăți a propunerii formulate de parchet privind luarea măsurii arestării preventive în lipsă a autorului excepției, cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de omor și conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „în cursul judecății”, cuprinsă în art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, este neconstituțională, întrucât exclude schimbarea încadrării juridice, la cerere sau din oficiu, în procedurile care sunt premergătoare judecății, precum procedurile privitoare la măsurile preventive, procedurile privitoare la măsurile asigurătorii. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională în paragraful 41 din Decizia nr. 250 din 16 aprilie 2019. Susține că imposibilitatea judecătorului de a schimba încadrarea juridică într-o procedură de luare a măsurii arestului preventiv și lăsarea încadrării faptei la discreția procurorului riscă să producă arbitrarul. Subliniază că nu este greu de imaginat stabilirea de către procuror în mod forțat a unei încadrări juridice mai grave decât cea care rezultă din starea de fapt expusă doar pentru a obține mai ușor măsuri preventive sau măsurii asigurătorii.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține, în acest sens, că analiza judecătorului investit cu soluționarea unei propuneri de arestare preventivă în cursul urmăririi penale este limitată de legiuitor la verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru luarea măsurii preventive, respectiv dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre situațiile prevăzute la lit. a)—d) ale alin. (1) al art. 223 din Codul de procedură penală, respectiv dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o serie de infracțiuni grave (apreciate astfel de legiuitor atât din perspectiva pedepsei prevăzute de lege, dar și prin raportare la anumite infracțiuni în mod expres prevăzute), iar privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, potrivit alin. (2) al aceluiași articol. De asemenea, reține că în cadrul acestei proceduri judecătorul analizează și celelalte condiții de dispunere a acestei măsuri preventive, care vizează scopul și condițiile generale de aplicare a măsurilor preventive, astfel cum sunt prevăzute în alin. (1)—(3) ale art. 202 din Codul de procedură penală. Subliniază că, în cadrul acestei proceduri, judecătorul de drepturi și libertăți nu se pronunță asupra temeiniciei acuzației aduse inculpatului, acesta fiind atributul exclusiv al instanței de judecată, cu ocazia judecării pe fond a cauzei, analiza judecătorului de drepturi și libertăți fiind circumscrisă, printre altele, analizării probelor administrate în cursul urmăririi penale din care rezultă suspiciunea rezonabilă a săvârșirii de către inculpat a unei/unor infracțiuni. Reține că instanța de control constituțional a fost anterior sesizată cu excepții de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, în care s-a invocat, printre altele, că dispozițiile legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât acestea nu permit judecătorului de cameră preliminară să se pronunțe cu privire la schimbarea încadrării juridice a faptei. În acest sens, reține considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 253 din 25 aprilie 2017, paragraful 28, potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Totodată, citând paragraful 30 din decizia menționată anterior, reține că încadrarea juridică a faptei presupune realizarea de către organele judiciare a unei concordanțe între conținutul legal al infracțiunii și conținutul concret al acesteia, însă datele care ar putea conduce la concluzia că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată pot să apară doar în cursul cercetării judecătorești ca urmare a readministrării probelor din urmărirea penală ori a administrării de probe noi. Apreciază că principiile reținute de Curtea Constituțională în decizia mai sus menționată își găsesc aplicabilitatea și în procedura care are loc în fața judecătorului de drepturi și libertăți, care nu este chemat să statueze asupra temeiniciei acuzației în materie penală, ci să analizeze, astfel cum s-a reținut anterior, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii preventive.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din 25 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.406/3/2020* al Tribunalului București — Secția I penală, dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin notele scrise, autorul excepției de neconstituționalitate formulează critici de neconstituționalitate cu referire la sintagma „*în cursul judecării*”, din cuprinsul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea reține ca obiect al excepției de constituționalitate dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*în cursul judecării*”, din cuprinsul acestora, în forma în vigoare la data sesizării Curții, astfel cum au fost modificate de art. 102 pct. 245 din titlul III al Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, având următorul cuprins: „(1) *Dacă în cursul judecării se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea.*”

11. Autorul excepției invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul al apărare și ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, cât și prevederile art. 5 paragrafele 2 și 4 privind dreptul la libertate și siguranță și ale art. 6 paragraful 3 lit. a) privind dreptul la un proces echitabil din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și ale art. 6 paragraful 4 referitor la dreptul la informare cu privire la acuzare, din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în raport cu criticile formulate în prezenta cauză, relevantă este Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 1 martie 2016, în care, la paragrafele 11—15, instanța de control constituțional a statuat că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar cât privește modalitatea concretă de realizare a justiției, Curtea a constatat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, aceasta este circumscrisă legii care stabilește atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată. Așa fiind, plenitudinea de jurisdicție a autorităților

chemate să înfăptuiască justiția este structurată, și nu limitată în funcție de anumite proceduri, termene și condiții a căror respectare este indisolubil legată de actul de justiție. Cu alte cuvinte, ceea ce prevalează, din perspectiva raportării la menirea instanțelor judecătorești, este ca aspectele conflictuale deduse judecării să fie dezlegate de o instanță judecătorească. Singurele limitări ale plenitudinii de jurisdicție a instanțelor judecătorești sunt reprezentate de competența acordată Curții Constituționale conform art. 146 din Legea fundamentală (a se vedea Decizia nr. 302 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2012) și de domeniile excluse controlului judecătoresc conform art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală.

13. În continuare, Curtea reține că, sub acest aspect, în cadrul procesului penal, judecătorul de cameră preliminară, judecătorul de drepturi și libertăți și instanțele de fond stabilite de lege au deplină legitimitate, potrivit competenței atribuite de lege, să se pronunțe asupra dezlegării tuturor pricinilor date în competența lor, respectând, deci, exigența mai sus enunțată. Împrejurarea că în anumite proceduri, cum ar fi procedura de cameră preliminară, apel, căi extraordinare de atac, legiuitorul a instituit anumite limite [cum ar fi obiectul procedurii în camera preliminară prevăzut de art. 342 din Codul de procedură penală, efectul devolutiv sau extensiv al apelului în cadrul limitelor prevăzute de art. 417 alin. (1), art. 418 și art. 419 din Codul de procedură penală și cu respectarea principiului *non reformatio in pejus*, exercitarea contestației în anulare numai în situațiile prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală, a recursului în casație în situațiile prevăzute de art. 434 alin. (2) din Codul de procedură penală etc.] nu înseamnă că este afectată plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești, deoarece, așa cum s-a arătat, aceasta se circumscribează numai legii, în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2), cu condiția ca, prin reglementarea la nivel legal a principiilor constituționale referitoare la procedura de judecată, legiuitorul să asigure atât dreptul părților de a avea un parcurs procedural previzibil și dreptul acestora de a-și adapta în mod rezonabil conduita procesuală în conformitate cu ipoteza normativă a legii, aspecte care se constituie în garanții indispensabile ale dreptului la un proces echitabil, cât și crearea premiselor constituționale în vederea realizării de către instanțele judecătorești a unei justiții unice, egale și imparțiale.

14. Prin urmare, Curtea constată că, din această perspectivă, plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești poate fi structurată prin instituirea unor termene, condiții legale ori competențe limitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011).

15. Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală reglementează principiul separației funcțiilor judiciare, în cuprinsul prevederilor alin. (1) al art. 3 fiind enumerate: funcția de urmărire penală, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în fața de urmărire penală, funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și funcția de judecată. Funcția de urmărire penală este exercitată de procuror și de către organele de cercetare penală, prin strângerea probelor necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată. Funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei se exercită, de principiu, de către judecătorul de drepturi și libertăți. Funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată este exercitată de judecătorul de cameră preliminară, care verifică legalitatea actului de trimitere în judecată și a probelor pe care acesta se bazează, precum și legalitatea soluțiilor de netrimitere în judecată. Funcția de judecată se exercită de către complete de judecată constituite în condițiile legii. În aplicarea dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut la alin. (3) teza întâi al aceluiași art. 3 că exercitarea

unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare. Prin art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, legiuitorul a reglementat o excepție de la această regulă, conform căreia funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată, prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, este compatibilă cu funcția de judecată. Conform soluției juridice prevăzute prin textul criticat, judecătorul de cameră preliminară, ulterior verificării legalității soluțiilor de trimitere sau netrimitere în judecată, poate să participe la judecarea fondului cauzei. În schimb, potrivit art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac.

16. Așa fiind, Curtea constată că, în categoria organelor judiciare, care sunt subiecții procesuali oficiali, în noua lege procesual penală a fost introdus, ca element de noutate, judecătorul de drepturi și libertăți, cu competențe specifice. Astfel, potrivit normelor procesual penale în vigoare, judecătorul de drepturi și libertăți exercită funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală (art. 30 din Codul de procedură penală). Judecătorul de drepturi și libertăți este o funcție judiciară nou-creată și care preia, în general, atribuțiile pe care instanța de judecată le exercita în faza de urmărire penală. El îndeplinește cerințele de imparțialitate și independență specifice puterii judecătorești — din care face parte — și, din această perspectivă, reprezintă un garant atât al respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, atunci când buna desfășurare a procesului penal reclamă aducerea unor limitări sau restrângeri acestor drepturi, cât și al respectării unor drepturi procesuale.

17. În cauză, autorul excepției de neconstituționalitate susține că sintagma „*în cursul judecății*”, cuprinsă în art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, este neconstituțională, întrucât exclude schimbarea încadrării juridice, la cerere sau din oficiu, în procedurile care sunt premergătoare judecății, precum procedurile privitoare la măsurile preventive, procedurile privitoare la măsurile asigurătorii, cu privire la care dispune judecătorul de drepturi și libertăți.

18. În aceste condiții, Curtea reține că încadrarea juridică a faptei presupune realizarea de către organele judiciare a unei concordanțe între conținutul legal al infracțiunii și conținutul concret al acesteia. De pildă, se poate schimba încadrarea juridică dintr-o infracțiune în altă infracțiune, însă cu reținerea aceleiași laturi obiective, dar cu urmări sau cu împrejurări diferite. Așadar, schimbând încadrarea juridică a faptei, instanța

constată ca săvârșită aceeași faptă prevăzută în actul de sesizare, însă cu reținerea sau înlăturarea unor împrejurări de care nu se face vorbire în rechizitoriu. Or, Curtea constată că datele care ar putea conduce la concluzia că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată pot să apară doar în cursul cercetării judecătorești ca urmare a readministrării probelor din urmărirea penală ori a administrării de probe noi. Totodată, Curtea constată că schimbarea încadrării juridice a faptei poate avea loc în anumite condiții, a căror îndeplinire constituie o garanție atât a dreptului de apărare al părților, cât și a soluționării corecte a cauzei. Procedura pe care instanța de judecată trebuie să o aplice în ipoteza schimbării încadrării juridice a faptei este reglementată de art. 386 din Codul de procedură penală, potrivit căruia instanța de fond este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea, iar, dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată este obligată să cheme persoana vătămată și să o întrebe dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal. Așadar, Curtea constată că schimbarea încadrării juridice a faptei implică verificarea temeiniciei acuzației, fiind o instituție juridică ce poate fi valorificată doar în faza judecății în primă instanță. Or, judecătorul de drepturi și libertăți nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei.

19. Având în vedere cele reținute anterior, Curtea constată că schimbarea încadrării juridice a faptei, așadar stabilirea textului de lege care prevede și sancționează fapta socialmente periculoasă și caracterizarea ei ca infracțiune, excedează competenței judecătorului de drepturi și libertăți, astfel cum este aceasta circumscrisă în art. 53 din Codul de procedură penală, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dispozițiilor constituționale invocate, în condițiile în care, astfel cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, precitată, legiuitorul poate institui anumite limite de competență, prin aceasta nefiind afectată plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești, deoarece aceasta se circumscrie, în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, numai legii. De altfel, astfel cum s-a arătat anterior, Curtea reține că există norme procesual penale în temeiul cărora instituția procesual penală menționată să poată fi valorificată în celelalte faze ale procesului penal, cu respectarea drepturilor fundamentale invocate.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gino-Mario Iorgulescu în Dosarul nr. 4.406/3/2020* al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*în cursul judecății*”, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANȚELOR
Nr. 621 din 29 martie 2024

MINISTERUL DEZVOLTĂRII,
LUCRĂRILOR PUBLICE
ȘI ADMINISTRAȚIEI
Nr. 1.227 din 17 aprilie 2024

MINISTERUL ECONOMIEI,
ANTREPRENORIATULUI
ȘI TURISMULUI
Nr. 1.028 din 8 aprilie 2024

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 129 din 3 aprilie 2024

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII
Nr. 20.637 din 11 aprilie 2024

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de implementare a Programului IMM PLUS pentru componentele IMM ROMÂNIA PLUS, AGRO PLUS, IMM PROD PLUS, CONSTRUCT PLUS și INNOVATION PLUS

În temeiul prevederilor:

- art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 864/2023 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Antreprenoriatului și Turismului;
- art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2024 privind aprobarea schemei de ajutor de stat IMM PLUS,

ministrul finanțelor, ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale și ministrul cercetării, inovării și digitalizării emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de implementare a Programului IMM PLUS pentru componentele IMM ROMÂNIA PLUS, AGRO PLUS IMM PROD PLUS, CONSTRUCT PLUS și INNOVATION PLUS, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — În termen de 7 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, instituțiile de credit transmit Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii — S.A. — IFN (F.N.G.C.I.M.M.), Fondului de Garantare a Creditului Rural IFN — S.A. (F.G.C.R.) sau Fondului Român de Contragarantare — S.A. (F.R.C.), după caz, cererile de înscriere în program, precum și solicitările de alocare de plafoane de garantare în funcție de nivelul estimat al finanțărilor pe care le vor acorda până la 30 iunie 2024 inclusiv, în cadrul

componentelor Programului IMM PLUS, precum și nivelul costurilor totale pe care le vor aplica finanțărilor în cadrul componentelor programului, cu încadrarea în limitele prevăzute la art. 10 lit. a) din procedură.

Art. 3. — În termen de 15 zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentului ordin, instituțiile de credit participante în cadrul programului transmit F.N.G.C.I.M.M., F.G.C.R. sau F.R.C., după caz, o declarație pe propria răspundere semnată și asumată de reprezentanții legali ai acestora, care conține angajamentul de respectare a încadrării costului creditului garantat de stat în rata dobânzii specifică componentelor programului.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor
Carmen Moraru,
secretar de stat

Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice și
administrației,
Adrian-Ioan Veștea

Ministrul economiei,
antreprenoriatului
și turismului,
Ștefan-Radu Oprea

Ministrul agriculturii
și dezvoltării rurale,
Florin-Ionuț Barbu

Ministrul cercetării,
inovării și digitalizării,
Bogdan-Gruia Ivan

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 902/2018
pentru aprobarea Regulilor de aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate
în cadrul Programului „Provocări în sănătatea publică la nivel european”
finanțat prin Mecanismul financiar al Spațiului Economic European 2014—2021**

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 6.867/2024 al Direcției generale implementare și monitorizare proiecte — Unitatea de implementare și coordonare programe,

având în vedere prevederile pct. 3 lit. D din anexa B la Memorandumul de înțelegere privind implementarea Mecanismului financiar SEE 2014—2021 între Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, denumite în continuare *state donatoare*, și Guvernul României, denumit în continuare *stat beneficiar*, denumite în continuare împreună *părți*, din 13.10.2016,

având în vedere prevederile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2017 privind gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului financiar Spațiul Economic European 2014—2021 și Mecanismului financiar norvegian 2014—2021, aprobată cu modificări prin Legea nr. 206/2017,

văzând prevederile art. 21 din anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului delegat pentru fonduri europene nr. 2.840/6.560/2017 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2017 privind gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului financiar al Spațiului Economic European 2014—2021 și Mecanismului financiar norvegian 2014—2021,

luând în considerare prevederile art. 8.3.1.b) din Regulamentul de implementare a Mecanismului financiar Spațiul Economic European 2014—2021, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Ordinul ministrului fondurilor europene nr. 348/2018 pentru aprobarea Regulilor de aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate din Fondul pentru relații bilaterale și Fondul de asistență tehnică din cadrul mecanismelor financiare Spațiul Economic European și norvegian 2014—2021, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 902/2018 pentru aprobarea Regulilor de aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate în cadrul Programului „Provocări în sănătatea publică la nivel european” finanțat prin Mecanismul financiar al Spațiului Economic European 2014—2021, publicat

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 august 2018, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Alexandru Florin Rogobete,
secretar de stat

REGULI DE APLICARE

a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate în cadrul Programului „Provocări în sănătatea publică la nivel european” finanțat prin Mecanismul financiar al Spațiului Economic European 2014—2021

ARTICOLUL 1

Prevederi legale aplicabile

Prevederile legale aplicabile la stabilirea regulilor de aplicare a sumelor forfetare sunt:

a) pct. 3 lit. D din anexa B la Memorandumul de înțelegere privind implementarea Mecanismului financiar SEE 2014—2021 între Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, denumite în continuare *state donatoare*, și Guvernul României, denumit în continuare *stat beneficiar*, denumite în continuare împreună *părți*, prevede descrierea Programului „Provocări în sănătatea publică la nivel european”;

b) art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2017 privind gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului financiar Spațiul Economic European 2014—2021 și Mecanismului financiar norvegian 2014—2021, aprobată cu modificări prin Legea nr. 206/2017 — prevede faptul că operatorii de program utilizează finanțarea pe bază de sume forfetare, în conformitate cu prevederile aplicabile ale Regulamentului de implementare a Mecanismului financiar Spațiul Economic European 2014—2021;

c) art. 21 din anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului delegat pentru fonduri europene nr. 2.840/6.560/2017 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2017 privind gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului financiar al Spațiului Economic European 2014—2021 și Mecanismului financiar norvegian 2014—2021 — prevede faptul că sumele forfetare nu se verifică prin documente justificative și contractele de finanțare încheiate între operatorii de program și promotorii de proiecte vor cuprinde toate dispozițiile/regulile necesare pentru a verifica dacă au fost respectate condițiile de plată a finanțării pe baza sumelor forfetare;

d) art. 8.3.1.b) din Regulamentul de implementare a Mecanismului financiar Spațiul Economic European 2014—2021, cu modificările și completările ulterioare — prevede posibilitatea aplicării sumelor forfetare în baza unor reguli clar stabilite și aprobate de operatorul de program;

e) Ordinul ministrului fondurilor europene nr. 348/2018 pentru aprobarea Regulilor de aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate din Fondul pentru relații bilaterale și Fondul de asistență tehnică din cadrul mecanismelor financiare Spațiul Economic European și norvegian 2014—2021, cu modificările ulterioare — prevede sumele forfetare stabilite pentru finanțarea deplasărilor interne și externe aplicabile de către punctul național de contact și operatorii de program în cazul Fondului pentru relații bilaterale din cadrul mecanismelor financiare Spațiul Economic European și norvegian 2014—2021.

ARTICOLUL 2

Metodologia de stabilire a sumelor forfetare

Costurile cu transportul și indemnizația de deplasare, compusă din cazare și diurnă (masă, transport local, asigurare de călătorie, convorbiri telefonice, comisioane de schimb valutar, diferențe de tarif la cazare etc.), acordate participanților care se deplasează, sunt stabilite în baza art. 4 din Ordinul ministrului fondurilor europene nr. 348/2018 pentru aprobarea Regulilor de

aplicare a sumelor forfetare pentru deplasări finanțate din Fondul pentru relații bilaterale și Fondul de asistență tehnică din cadrul mecanismelor financiare Spațiul Economic European și norvegian 2014—2021, cu modificările ulterioare.

ARTICOLUL 3

Reguli de aplicare a sumelor forfetare

(1) Prezentele reguli se aplică de către operatorul de program pentru finanțarea costurilor de deplasare pe baza sumelor forfetare în cadrul proiectelor și costurilor de management finanțate prin Programul „Provocări în sănătatea publică la nivel european”.

(2) Sumele forfetare pentru deplasare includ costurile legate de transport, cazare și diurnă (în care sunt cuprinse cheltuielile legate de masă, transport local, asigurare de călătorie, convorbiri telefonice, comisioane de schimb valutar, diferențe de tarif). Suma forfetară aferentă cazării și diurnei se stabilește în funcție de nopțile de cazare, mai exact, nu se iau în calcul fracțiuni de zi. În mod excepțional, pentru acțiunile cu o durată a deplasării de mai puțin de 24 de ore, se acordă diurnă în cuantum de 50% din baremul stabilit și cheltuieli de transport conform art. 4.

(3) Cheltuielile de deplasare acordate pe bază de sume forfetare se autorizează cu condiția îndeplinirii rezultatului așteptat al acțiunii, respectiv efectuarea deplasării în conformitate cu prevederile contractului de finanțare/deciziei de finanțare.

(4) Cheltuielile de deplasare acordate pe bază de sume forfetare se justifică prin prezentarea documentelor care probează efectuarea deplasării, respectiv tichetele de îmbarcare pentru deplasările cu avionul sau ordinul de deplasare/delegația pentru deplasările efectuate cu alte mijloace de transport decât avionul și raportul de deplasare aprobat de reprezentantul legal.

(5) Pentru acțiunile în cazul cărora cheltuielile de cazare și/sau transport sunt asigurate din alte surse (de exemplu, de către organizatori), suma forfetară pentru celelalte tipuri de cheltuieli, neasigurate din alte surse, se calculează și se acordă pe baza baremelor de la art. 4.

(6) Pentru acțiunile în cazul cărora cheltuielile de cazare sau transport sunt suportate din alte surse (de exemplu, de către organizatori) se va aplica metoda costurilor reale, cu încadrarea cheltuielilor în plafoanele stabilite prin legislația națională în vigoare. În acest caz, verificarea cheltuielilor se efectuează pe baza documentelor justificative, cu excepția cheltuielilor legate de diurnă.

(7) Valoarea sumelor forfetare se exprimă în lei, utilizând cursul de schimb InforEuro valabil la data angajării cheltuielii.

(8) Sumele forfetare pot fi acordate/plătite către participant în euro sau în lei conform bugetului stabilit prin contractul de finanțare/decizia de finanțare/documentul privind aprobarea efectuării deplasării care include valoarea estimată a costurilor aferente acesteia.

(9) Contractele de finanțare/Deciziile de finanțare vor conține toate dispozițiile legate de respectarea condițiilor de acordare a finanțării pe baza sumelor forfetare.

(10) Sumele forfetare se reflectă în contabilitate în conformitate cu dispozițiile legale naționale, utilizând conturi analitice distincte.

ARTICOLUL 4

Cuantumul sumelor forfetare acordate beneficiarilor români și străini pentru deplasări

(1) Pentru deplasări externe cu durata mai mică sau egală cu 6 zile/noapți către statele donatoare/România/sediul organizațiilor internaționale/alte state beneficiare, cuantumul este:

Destinație	Tipuri de costuri	Bareme stabilite pentru fiecare categorie de cheltuială/persoană	Sumă forfetară acordată/participant
Norvegia și sediul organizațiilor internaționale	Cazare	170 euro/noapte	270 euro/zi + 900 euro
	Diurnă	100 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	900 euro/deplasare	
Belgia	Cazare	170 euro/noapte	250 euro/zi + 550 euro
	Diurnă	80 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	550 euro/deplasare	
Islanda	Cazare	200 euro/noapte	300 euro/zi + 1.350 euro
	Diurnă	100 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	1.350 euro/deplasare	
Liechtenstein	Cazare	120 euro/noapte	220 euro/zi + 750 euro
	Diurnă	100 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	750 euro/deplasare	
Alte țări beneficiare ale granturilor SEE și norvegiene	Cazare	140 euro/noapte	200 euro/zi + suma aferentă transportului în funcție de numărul de km
	Diurnă	60 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	Distanță între 10 și 99 km: 50 euro	
		Distanță între 100 și 499 km: 270 euro	
		Distanță între 500 și 1.999 km: 415 euro	
Distanță între 2.000 și 2.999 km: 540 euro			
România	Cazare	130 euro/noapte	190 euro/zi + 800 euro
	Diurnă	60 euro/zi	
	Transport internațional dus-întors	800 euro/deplasare	

(2) Pentru deplasări interne în România, cuantumul este:

Destinație	Tipuri de costuri	Bareme stabilite pentru fiecare categorie de cheltuială	Sumă forfetară acordată participantului
România	Cazare	100 euro/noapte	150 euro/zi + suma aferentă transportului în funcție de numărul de km
	Diurnă	50 euro/zi	
	Transport dus-întors	Distanță între 10 și 99 km: 50 euro	
		Distanță între 100 și 299 km: 100 euro	
		Distanță între 300 și 499 km: 270 euro	
Distanță între 500 și 1.999 km: 415 euro			

(3) Pentru deplasări cu o durată de cel puțin 7 zile/noapți, sumele forfetare se calculează după cum urmează:

Indemnizație de deplasare pentru participanții care călătoresc într-un stat donator sau către sediul unei organizații internaționale	2.500 euro/1 săptămână
	4.400 euro/2 săptămâni
	6.000 euro/3 săptămâni
	8.000 euro/4 săptămâni
Indemnizație de deplasare pentru participanții care călătoresc în România sau într-o altă țară beneficiară a granturilor SEE și norvegiene	1.500 euro/1 săptămână
	2.500 euro/2 săptămâni
	4.000 euro/3 săptămâni
	6.000 euro/4 săptămâni
Transport dus-întors	Conform baremelor stabilite la alin. (1) sau (2), în funcție de destinație

(4) Pentru deplasări cu durate diferite de cele stabilite mai sus, indemnizația de deplasare/sumele forfetare se calculează proporțional cu durata deplasării.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN
pentru aprobarea Metodologiei
privind finanțarea cercetării științifice universitare din cadrul
instituțiilor de învățământ superior de stat în anul 2024

Luând în considerare:

— propunerea grupului de lucru responsabil de actualizarea metodologiei privind finanțarea cercetării științifice universitare din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat;

— raportul de metaranking pentru anul 2023 elaborat de grupul de lucru responsabil de realizarea exercițiului național de metaranking,

în temeiul:

— prevederilor art. 115, art. 148 alin. (1) lit. d) și art. 149 alin. (10) lit. a) din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederilor art. 1 lit. c) din Ordinul ministrului educației nr. 5.492/2021 privind stabilirea grupului de lucru responsabil de realizarea exercițiului național de metaranking, cu completările ulterioare;

— prevederilor art. 3 din Ordinul ministrului educației nr. 3.046/2023 pentru aprobarea Metodologiei privind realizarea exercițiului național de metaranking;

— Referatului de aprobare nr. 142/DGIU din 12.03.2024 în vederea emiterii prezentului ordin;

— prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind finanțarea cercetării științifice universitare din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat în anul 2024, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar, Direcția generală economică, Comisia Națională pentru Finanțarea Învățământului Superior și instituțiile de învățământ superior de stat duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 28 martie 2024.
Nr. 4.067.

ANEXĂ

METODOLOGIE
privind finanțarea cercetării științifice universitare
din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat în anul 2024

Art. 1. — (1) Ministerul Educației (ME) constituie un fond dedicat finanțării cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior de stat pentru atingerea următoarelor obiective:

a) creșterea calității resursei umane specializate în cercetarea științifică din instituțiile de învățământ superior, inclusiv implicarea studenților în cercetare;

b) dezvoltarea infrastructurii de cercetare-dezvoltare și inovare, precum și finanțarea activității de cercetare din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat;

c) creșterea performanței și vizibilității cercetării românești în plan internațional.

(2) Pentru anul 2024, din fondul bugetar pentru finanțarea învățământului superior, se constituie un fond dedicat finanțării cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior de stat, în sumă de 100.000.000 lei.

(3) Toate instituțiile de învățământ superior de stat, finanțate din bugetul Ministerului Educației, sunt eligibile pentru finanțarea cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), nu sunt eligibile instituțiile de învățământ superior de stat care la data alocărilor financiare:

a) nu au transmis, în conformitate cu prevederile art. 113 și 124 din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare, datele în Platforma națională de raportare unică în învățământul superior/Platforma națională de colectare a datelor statistice pentru învățământul superior (PNRUIS/ANS) și Registrul unic național integrat al diplomelor și actelor de studii/Registrul matricol unic din România (RUNIDAS/RMUR), potrivit calendarului stabilit de Comisia Națională pentru Finanțarea Învățământului Superior/ME;

b) nu au actualizat oferta educațională pentru studenții internaționali, în cadrul platformei studyinromania.gov.ro.

Art. 2. — (1) Fondurile alocate instituțiilor de învățământ superior de stat pentru finanțarea cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior sunt considerate venituri proprii ale acestora și sunt utilizate în condițiile autonomiei universitare și în conformitate cu prevederile contractelor de finanțare instituțională, pentru toți membrii comunității universitare, în vederea realizării obiectivelor cercetării științifice.

(2) Sumele stabilite pentru finanțarea cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior provenite de la bugetul Ministerului Educației sunt evidențiate distinct în contractul instituțional al instituțiilor de învățământ superior.

Art. 3. — Categoriile de cheltuieli eligibile din sumele alocate pentru cercetarea științifică din instituțiile de învățământ superior sunt:

a) cheltuieli de personal (CP): salarii pentru personalul implicat în activitatea de cercetare, sporuri, contribuția de asigurări sociale, alte contribuții legale, deplasări interne și internaționale;

b) cheltuieli materiale (CM): cheltuieli privind taxe de publicare a articolelor științifice, cheltuieli pentru participarea la manifestări științifice, cheltuieli de întreținere și gospodărie, cheltuieli pentru materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional, obiecte de inventar, reparații, cărți și publicații, perfecționarea personalului, protocol, protecția muncii, alte cheltuieli materiale conform legii;

c) cheltuieli de capital (CP), conform legislației în vigoare.

Art. 4. — Repartizarea în instituțiile de învățământ superior a fondului pentru finanțarea cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior se face pe baza următoarei proceduri — din suma totală stabilită pentru finanțarea cercetării științifice din instituțiile de învățământ superior, S_{FCSU} :

a) se alocă 20% sub formă de sumă fixă, repartizată în mod egal pentru toate instituțiile de învățământ superior de stat, conform relației:

$$S_{FCSU_fix}(U) = S_{FCSU} \times 0,2 / 45,$$

unde: $S_{FCSU_fix}(U)$ reprezintă suma fixă corespunzătoare unei instituții de învățământ superior U ;

b) se alocă 45% în funcție de punctajul obținut de instituțiile de învățământ superior în Metarankingul universităților din România pentru anul 2023; pe baza punctajului total se stabilește valoarea unui punct de metaranking și apoi se calculează suma corespunzătoare instituției de învățământ superior, conform relației:

$$S_{FCSU_Meta}(U) = \frac{S_{FCSU} \times 0,45}{\sum_{i=1}^{45} Pct_Meta(U_i)} \times Pct_Meta(U),$$

unde:

— $S_{FCSU_Meta}(U)$ reprezintă suma corespunzătoare punctajului obținut de instituția de învățământ superior U în exercițiul de metaranking pentru anul financiar anterior, realizat conform Metodologiei specifice aprobate de ME;

— $Pct_Meta(U)$ reprezintă punctajul obținut de instituția de învățământ superior U , în urma exercițiului de metaranking pentru anul financiar anterior, realizat conform metodologiei specifice aprobate de ME;

c) se alocă 20% pentru programele de studii din domeniile prioritare și artistice, luând în considerare numărul de studenți de la ciclurile de studii universitare de licență, master (inclusiv ultimii doi ani de studiu pentru domeniile corespunzătoare profesiilor reglementate) și doctorat, înscriși în anul universitar în curs (pentru datele raportate cu data de referință octombrie), conform relației de mai jos:

$$\begin{aligned} S_{FCSU_PDPA}(U) &= S_{FCSU} \times 0,2 \\ &\times \frac{S_{PDPA_L}(U) \times 0,1 + S_{PDPA_M}(U) \times 0,3 + S_{PDPA_D}(U) \times 0,6}{\sum_{i=1}^{45} (S_{PDPA_L}(U_i) \times 0,1 + S_{PDPA_M}(U_i) \times 0,3 + S_{PDPA_D}(U_i) \times 0,6)}, \end{aligned}$$

unde:

— $S_{FCSU_PDPA}(U)$ reprezintă suma corespunzătoare unei instituții de învățământ superior U , pentru programele de studii din domeniile prioritare și artistice (conform reglementărilor în vigoare);

— $S_{PDPA_L}(U)$ reprezintă numărul de studenți de la ciclul de studii universitare de licență înscriși în programele de studii din domeniile prioritare și artistice ale unei instituții de învățământ superior U ;

- $S_{PDPA_M}(U)$ reprezintă numărul de studenți de la ciclul de studii universitare de masterat înscriși în programele de studii din domeniile prioritare și artistice ale unei instituții de învățământ superior U ;
- $S_{PDPA_D}(U)$ reprezintă numărul de studenți de la ciclul de studii universitare de doctorat înscriși în programele de studii din domeniile prioritare și artistice ale unei instituții de învățământ superior U ;
- d) se alocă 10% luând în considerare numărul de cercetători și de conducători de doctorat, raportați de instituțiile de învățământ superior în Platforma națională de colectare a datelor statistice pentru învățământul superior (platforma ANS) de la nivelul anului universitar în curs (pentru datele raportate cu data de referință octombrie), conform relației de mai jos:

$$S_{FCSU_CCDD}(U) = S_{FCSU} \times 0,1 \times \frac{(C(U) \times 2 + CDD(U)) / Total_CD_C(U)}{\sum_{i=1}^{45} [(C(U_i) \times 2 + CDD(U_i)) / Total_CD_C(U_i)]},$$

unde:

- $S_{FCSU_CCDD}(U)$ reprezintă suma corespunzătoare unei instituții de învățământ superior U , în funcție de numărul de cercetători și de conducători de doctorat;
- $C(U)$ reprezintă numărul de cercetători angajați cu normă întreagă, pe durată nedeterminată sau determinată, în instituția de învățământ superior U ;
- $CDD(U)$ reprezintă numărul de conducători de doctorat angajați cu normă întreagă, pe durată nedeterminată sau determinată, în instituția de învățământ superior U ;
- $Total_CD_C(U)$ reprezintă numărul total de cadre didactice și de cercetare angajați cu normă întreagă, pe durată nedeterminată sau determinată, în instituția de învățământ superior U ;
- e) se alocă 5%, repartizat pe baza scorului asociat rezultatelor științifice, calculat conform datelor raportate pentru indicatorul de calitate IC2.3 (utilizat în Metodologia de repartizare a fondului pentru finanțarea suplimentară, aplicată anului financiar anterior), pe baza formulei de mai jos:

$$S_{FCSU_RezCS}(U) = S_{FCSU} \times 0,05 \times \frac{Scor_Rez_CS(U)}{\sum_{i=1}^{45} Scor_Rez_CS(U_i)},$$

unde:

- $S_{FCSU_RezCS}(U)$ reprezintă suma corespunzătoare unei instituții de învățământ superior U , pentru scorul ei asociat rezultatelor științifice;
- $Scor_Rez_CS(U)$ reprezintă scorul asociat rezultatelor științifice ale instituției de învățământ superior U , calculat conform datelor utilizate pentru indicatorul de calitate IC2.3 (utilizat în Metodologia de repartizare a fondului pentru finanțarea suplimentară), ca indice asociat ponderii sumei totale obținute de instituția de învățământ superior U pentru IC2.3, din suma totală corespunzătoare pentru IC2.3.

Art. 5. — (1) Instituțiile de învățământ superior de stat, beneficiare ale fondului de cercetare alocat în baza prezentei metodologii, vor urmări realizarea următorilor indicatori de rezultat:

- a) cercetători și personal auxiliar de cercetare susținuți;
- b) studenți și studenți — doctoranzi beneficiari ai fondului de cercetare;
- c) participări la workshopuri, traininguri, stagii de perfecționare;
- d) participări la manifestări științifice naționale și internaționale;
- e) teme de cercetare/creație artistică din planul strategic propriu susținute;
- f) laboratoare de cercetare/creație artistică susținute;
- g) laboratoare de cercetare/creație artistică dezvoltate;
- h) articole ISI/brevete/alte realizări din activitatea de cercetare (pe categorii);
- i) participări la saloane de inventică/târguri/expoziții cu produse realizate din activitatea de cercetare;
- j) rankinguri în care este prezentă instituția de învățământ superior ș.a.

(2) Instituțiile de învățământ superior de stat pot realiza și alți indicatori de rezultat, în funcție de specificitatea activității de cercetare cuprinsă în planul strategic propriu.

(3) Indicatorii de rezultat vor fi evidențiați în raportul privind utilizarea fondului de cercetare ce va fi realizat în maximum 60 de zile de la încheierea anului financiar, publicat pe site-urile instituțiilor de învățământ.

(4) Raportul prevăzut la alin. (3) va fi însoțit de dovezi privind înregistrarea persoanelor care au beneficiat de cheltuielile prevăzute la art. 3 lit. a) în cadrul platformei brainmap.ro.

Art. 6. — Fondurile de cercetare alocate instituțiilor de învățământ superior de stat prin contractul instituțional rămase necheltuite până la finele anului calendaristic se reportează în anul următor cu aceeași destinație.

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

pentru completarea anexei nr. 3 la Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România nr. 16/2CN/2021 privind reglementarea sistemului de educație medicală continuă pentru medicii stomatologi, a criteriilor și normelor de acreditare a furnizorilor de educație medicală continuă și a lectorilor, precum și a procedurilor de evaluare și creditare a formelor de educație medicală continuă adresate medicilor stomatologi

Având în vedere că, din cauza derulării procesului electoral pentru alegerea organelor de conducere la nivel național, perioada de timp pentru depunerea dosarelor și procesarea cererilor de acreditare a manifestărilor științifice — simpozioane, conferințe și congrese, care urmează a se organiza la nivelul țării în anul 2024, a fost redusă, pentru creșterea accesibilității participării membrilor corpului profesional la evenimente științifice acreditate,

în temeiul art. 534 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România adoptă următoarea decizie:

Art. I. — Anexa nr. 3 la Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România nr. 16/2CN/2021 privind reglementarea sistemului de educație medicală continuă pentru medicii stomatologi, a criteriilor și normelor de acreditare a furnizorilor de educație medicală continuă și a lectorilor, precum și a procedurilor de evaluare și creditare a formelor de educație medicală continuă adresate medicilor stomatologi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1157 din 6 decembrie 2021, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 7, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:**

„(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. a), perioada de depunere a documentelor necesare acreditării manifestărilor de EMC prevăzute la art. 3 alin. (2) lit. a)—c) pentru anul 2024 se prelungește până la data de 30 aprilie 2024. În acest caz, cererile completate cu respectarea prezentei proceduri, pentru care s-a achitat taxa aplicabilă prevăzută la art. 26, se soluționează cel târziu până la data de 31 mai 2024.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Stomatologi din România,
Florin-Dan-Cezar Lăzărescu

București, 28 martie 2024.
Nr. 10/2CN.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

